

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **M. C.,** zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje,** se sídlem 28. října 117, Ostrava, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 6. 2018, č. j. 19 A 7/2018 - 28,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím Magistrátu města Ostravy (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 17. 10. 2017 byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „silniční zákon“). Tohoto přestupku se měl dopustit tím, že dne 4. 5. 2017 v 15:21 hod. v Ostravě na ulici Dr. Martínka, u přechodu ve směru jízdy k ulici Horní, řídil motorové vozidlo tovární značky Škoda, RZ X, rychlostí 60 km/h (po odečtení odchylky měřícího zařízení) v místě, kde byla dovolená rychlost 50 km/h. Za uvedené jednání byla žalobci uložena pokuta 1 500 Kč a povinnost uhradit státu náklady řízení paušální částkou 1 000 Kč.

[2] Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím svého zmocněnce blanketní odvolání, které ani přes výzvu správního orgánu I. stupně nedoplnil.

[3] O odvolání rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 10. 1. 2018, č. j. MSK 172580/2017, jímž odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

II.

[4] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného správní žalobou. Shora označeným rozsudkem krajský soud žalobu zamítl. Ztotožnil se se správními orgány, že správní spis poskytuje dostatečný podklad pro závěr, že žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost. Skutkový stav byl zjištěn dostatečně, přičemž správní orgány se nedopustily ani žádného jiného porušení zákona. Žalobce ani v průběhu silniční kontroly, ani následně v průběhu celého správního řízení neuváděl nic, co by zavdalo pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu. Krajský soud považoval zjištěný skutkový stav správními orgány doplněný o zjištění z důkazu provedeného soudem za plně postačující pro učinění závěru o spáchání předmětného přestupku žalobcem. Za této situace bylo nadbytečné provádět důkaz vyjádřením Českého metrologického institutu či znaleckým posudkem z oboru metrologie. Provedeným dokazováním bylo rovněž prokázáno, že dne 4. 5. 2017 Městská policie Ostrava byla dle § 79a silničního zákona oprávněna měřit rychlost vozidel v daném místě. Podle soudu byly splněny i další podmínky pro postup ve smyslu uvedeného ustanovení. Krajský soud dále neshledal důvodnou námitku, že výrok správního rozhodnutí odporuje § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon č. 200/1990 Sb." či „přestupkový zákon"). Krajský soud nepřisvědčil žalobci ani v tom, že bylo nutno postupovat podle zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále též „zákon č. 250/2016 Sb."). Rovněž další žalobní námitky neshledal krajský soud důvodnými, a žalobu proto zamítl.

III.

[5] Shora označený rozsudek krajského soudu napadl žalobce (stěžovatel) podáním ze dne 7. 8. 2018 nazvaným kasační stížnost, ve které nekonkretizoval důvody, pro které ji podává. Soud proto vyzval stěžovatel k doplnění kasační stížnosti (viz výzva ze dne 3. 9. 2018 doručená stěžovateli dne 4. 9. 2018). V poslední den lhůty (dne 4. 10. 2018) doručil zástupce stěžovatel soudu kasační stížnost z datové schránky. Téhož dne doručil soudu další podání nazvané kasační stížnost, tentokrát e-mailem (z adresy neutralni@centrum.cz) bez elektronického podpisu. K tomuto podání proto soud nepřihlížel. Ostatně podání se shoduje s kasační stížností doručenou datovou schránkou (která nadto obsahuje i další argumentaci).

[6] V kasační stížnosti stěžovatel poukazuje na důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s."). Podle stěžovatele je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný, vychází z nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci a z nesprávného právního posouzení. Konkrétně poukazoval na nesprávně a nedostatečně zjištěný skutečný stav věci stran správnosti provedeného měření rychlosti. Dále namítal, že měření rychlosti nebylo provedeno v souladu s § 79a silničního zákona, neboť ten umožňuje měřit rychlost obecní policií pouze při splnění dvou podmínek: jednak musí obecní policie tuto činnost

vykonávat na místě určeném policií a v součinnosti s policií, zadruhé musí být účelem měření zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Tyto podmínky v daném případě splněny nejsou. Dále brojil proti výroku prvostupňového rozhodnutí. Namítal, že ve výroku absentuje ustanovení právního předpisu stanovujícího povinnost k náhradě nákladů řízení. Rovněž namítal, že správní orgány neodůvodnily, z jakého důvodu byla stěžovateli uložena sankce právě ve výši 1 500 Kč. Správní orgán nadto věc posuzoval dle „starého" zákona o přestupcích (zákon č 200/1990 Sb."), ač „nový" zákon o přestupcích (zákon č. 250/2016 Sb.) je pro stěžovatele výhodnější. Obsáhle polemizoval s dílčími argumenty krajského soudu. Závěrem kasační stížnosti stěžovatel akcentoval to, že v žalobě uvedl, že si nepřeje, aby jeho iniciály byly zveřejněny na webu Nejvyššího správního soudu. Obdobně i zástupce stěžovatele si nepřeje, aby jeho jméno, příjmení a adresa kanceláře byly zveřejněny na webu Nejvyššího správního soudu. Stěžovatel závěrem navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a žalovanému uložil povinnost uhradit náklady řízení.

IV.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodní a vyjádření k žalobě.

V.

[8] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností.

[11] Nejvyšší správní soud při posuzování přezkoumatelnosti rozhodnutí vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nálezy ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, č. 34/1996 Sb. ÚS, a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, č. 85/1997 Sb. ÚS), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví podle § 54 odst. 2 s. ř. s.). To potvrzuje i navazující judikatura Ústavního soudu, např. nález ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, č. 64/2007 Sb. ÚS, v němž Ústavní soud vyslovil, že „*odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena*". Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, vyslovil, že pokud „*z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsaný skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a*

tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.“. Nepřezkoumatelností z důvodu nesrozumitelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, podle něhož lze „*za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody.*“

[12] Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 76, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS, www.nssoud.cz). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, resp. soud podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 - 45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 - 64). Přehlédnout pak nelze ani fakt, že správní orgány a soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08: „*Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.*“ (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43).

[13] Kasační soud posoudil rozsudek krajského soudu i správní rozhodnutí optikou výše uvedených judikaturních závěrů a dospěl k závěru, že jak rozsudek krajského soudu, tak obě napadená správní rozhodnutí splňují požadavky přezkoumatelnosti. Bylo by si sice možné představit ještě podrobnější odůvodnění rozhodnutí, avšak nosné úvahy z rozsudku i ze správních rozhodnutí dovodit lze a nejedná se tedy o nepřezkoumatelnost v intenzitě předpokládané výše citovanou judikaturou. Správní orgány i soud se zabývaly jádrem dané věci, tj. otázkou, zda se přestupek stal, zda se jej dopustil stěžovatel, přičemž vypořádaly všechny nosné námitky. Argumentace obsažená ve správních rozhodnutích tvoří koherentní celek, ze kterého je zcela zřejmé, jaké úvahy a důvody správní orgány vedly k jimi učiněným závěrům. To stejné platí i pro argumentaci krajského soudu.

[14] Stěžovatel dále poukazoval na vady ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

[15] Podle Nejvyššího správního soudu nedošlo v řízení před správními orgány k vadám ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Dle názoru vysloveného v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 - 68, publikovaném pod č. 3014/2014 Sb. NSS.: „*v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku.*“ V nyní posuzované věci správní orgány dostály tomuto požadavku. Shromážděné důkazy vytvořily jasnou představu o průběhu celého skutkového děje a bez důvodné pochybnosti z nich vyplývá přesvědčivý závěr o tom, že došlo k porušení 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona. Jedná se zejména o výstupy ze silničního laserového rychloměru LTI 20/20 TruCAM, jehož funkčnost byla ověřena autorizovaným metrologickým institutem. Ze správního spisu přitom vyplývá, že měření bylo provedeno proškolenými policisty. Stěžovatel nadto ani netvrdil, se kterou částí návodu k měřícímu zařízení by mělo být měření v rozporu. Stejně tak relevantně nedokládal, že by došlo k chybě měření (např. v důsledku nesprávně umístěného záměrného kříže). Jeho tvrzení zůstala v obecné rovině. Jak nadto správně uvedl krajský soud, stěžovatel v průběhu silniční kontroly, ani následně v průběhu celého správního řízení neuváděl nic, co by zavdalo pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu. Jeho pozdější obrana až v soudním řízení se proto jeví jako účelová (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 - 60, či ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115).

[16] S ohledem na obsah spisu, resp. dostatečně zjištěný skutečný stav věci nebylo nutné provádět ani důkaz vyjádřením Českého metrologického institutu či znaleckým posudkem z oboru metrologie, což krajský soud řádně odůvodnil (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2012, č. j. 2 As 102/2011 - 121, ze dne 28. 8. 2015, č. j. 2 As 43/2015 - 51, či rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. I. ÚS 733/01, ze dne 30. 6. 2004, sp. zn. IV. ÚS 570/03, a ze dne 29. 6. 2004, sp. zn. II. ÚS 418/03, ze dne 23. 9. 2005, sp. zn. III. ÚS 359/05, ze dne 24. 7. 2014, sp. zn. IV. ÚS 714/13 atp.).

[17] Nejvyšší správní soud neshledal důvodnými ani námitky poukazující na stížní důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[18] Stěžovatel primárně namítal, že měření proběhlo v rozporu s § 79a silničního zákona, podle něhož *Za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.*

[19] Nejvyšší správní soud stěžovateli nepřisvědčil. Krajský soud v rámci soudního řízení zjistil, že Městská policie Ostrava byla oprávněna měřit rychlost vozidel v daném místě.

Krajský soud doplnil dokazování listinou předloženou žalovaným – stanoviskem Policie ČR ze dne 13. 12. 2016 – aktualizace lokalit určených k měření rychlosti vozidel Městskou policií Ostrava, jehož přílohou je seznam úseků, z něhož bylo zjištěno, že Městské policii Ostrava bylo vydáno souhlasné stanovisko s měřením rychlosti vozidel, kromě jiného v Ostravě – Hrabůvce na ulici Dr. Martínka v obou směrech, a to v termínu od 1. 1. 2017 do 30. 6. 2017. Z důvodu, že k překročení rychlosti došlo na pozemní komunikaci (v blízkosti přechodu), nelze souhlasit ani s tím, že by měření rychlosti neprobíhalo za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Nelze proto dovozovat, že by postup při měření rychlosti odporoval § 79a silničního zákona.

[20] Stěžovatel dále brojil proti výroku prvostupňového rozhodnutí. Podle § 77 zákona č. 200/1990 Sb.: *Výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).*

[21] Uvedené náležitosti výrok obsahoval. Správní orgán přitom ve výroku zmínil vedle § 79 odst. 1 přestupkového zákona i vyhlášku č. 231/1996 Sb., kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení o přestupcích. V § 1 této vyhlášky se přitom uvádí, že *Paušální částka nákladů řízení o přestupcích, kterou je povinen nahradit občan podle § 79 odst. 1 zákona, činí 1 000 Kč.* Nutno dodat, že stěžovatel ani neuvádí, jak by se jej neuvedené konkrétního ustanovení vyhlášky mohlo dotknout na jeho právech. Nelze nadto přehlédnout, že stěžovatel v rámci odvolacího řízení žádnou takovou námitku neuplatnil.

[22] Se stěžovatelem nelze souhlasit ani v tom, že by správní orgány neodůvodnily, proč uložily sankci v dané výši. Z judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 100/2014 - 52) vyplývá, že ukládání sankcí za správní delikty (přestupky a jiné správní delikty), a tudíž i rozhodování o jejich výši, se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva správního orgánu), tedy zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z možných řešení, které zákon dovoluje. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkumu lze jen potud, nepřekročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, a zda toto volné uvážení nezneužil (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). V daném případě o takovém překročení mezí správního uvážení, resp. o jeho zneužití hovořit nelze. Pokuta byla jednoznačně uložena v zákonném rozpětí. Stěžovateli byla za předmětné jednání (podstatné překročení dovolené rychlosti) uložena pokuta ve výši 1 500 Kč. Zákon umožňuje za uvedené jednání uložit pokutu od 1 500 Kč do 2 500 Kč, pokuta tedy byla, jak správně uvedl krajský soud, uložena na spodní hranici zákonného rozpětí. Nelze nadto přehlédnout, že stěžovatel v odvolání proti uložené pokutě ani nebrojil, resp. nepoukazoval na žádnou skutečnost, pro kterou by měla být pokuta snížena odvolacím orgánem. Z hlediska výše uložené sankce nutno dodat, že správní trestání plní nejen funkci preventivní, ale rovněž i represivní, přičemž primárním významem trestání je potrestání pachatele tak, aby uloženou sankci ve své právní a majetkové sféře adekvátním způsobem pocítil a vyvaroval se dalšího porušování právních předpisů – srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 - 133, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2012, č. j. 6 Ads 129/2011 - 119.

[23] Pokud pak stěžovatel poukazoval na to, že správní orgán měl postupovat podle zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, a nikoliv podle zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, konstatuje soud, že přestupkové řízení bylo vůči stěžovateli zahájeno před účinností zákona č. 250/2016 Sb., přičemž rozhodnutí bylo vydáváno již za jeho účinnosti. Z tohoto důvodu bylo nutno postupovat podle § 112 odst. 4 zákona č. 250/2016 Sb., podle něhož se zahájená řízení o přestupku, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dokončí podle dosavadních zákonů, tj. podle zákona č. 200/1990 Sb. Nejvyšší správní soud se nadto ztotožňuje s krajským soudem i v tom, že nová právní úprava (obsažená v zákoně č. 250/2016 Sb.) není pro stěžovatele příznivější, a nebylo proto nutné podle ní postupovat (podpůrně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 191/2017 - 35). K námitce stěžovatele ohledně mimořádného snížení výměry pokuty pod dolní hranici sazby ve smyslu § 44 zákona č. 250/2016 Sb., soud ve shodě s krajským soudem dodává, že stěžovatel v řízení neuváděl žádné relevantní okolnosti, které by k takovému postupu zavdávaly sebemenší důvod, ty nevyplývaly ani ze spisu. Ani tvrzení uplatněná v kasační stížnosti nelze považovat za okolnosti mimořádného charakteru, které by odůvodňovaly snížení sankce pod dolní hranici sazby.

[24] Pokud pak stěžovatel upozornil v kasační stížnosti na nemožnost zveřejňování osobních údajů stěžovatele a jeho zástupce na webových stránkách Nejvyššího správního soudu, konstatuje soud, že stěžovatel výslovně dodal, že jeho upozornění není kasační námitkou. Soud se jí proto nemohl v řízení o kasační stížnosti, které je ovládáno dispoziční zásadou, zabývat. Z procesní opatrnosti lze dodat, že Nejvyšší správní soud se již námitkou shodného obsahu uplatněnou Mgr. Václavem Voříškem, tj., advokátem zastupujícím i stěžovatele v této věci, již zabýval, a neshledal ji případnou. K tomu viz usnesení ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 118/2017 - 145.

[25] Nejvyšší správní soud neshledal v rozhodnutí správních orgánů a krajského soudu ani žádné další vady či nezákonnosti, pro které by bylo nutno jejich rozhodnutí zrušit. Nejvyšší správní soud se s rozhodnutími správních orgánů i soudu plně ztotožňuje. Z tohoto důvodu nemohl soud shledat případnou ani polemiku stěžovatele s jejich argumentací.

[26] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).
[27] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. listopadu 2018

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu